

Stanisław NAGY, Stanisław RYCHLICKI, Jakub SIEMEK

Stan obecny i ewolucja stosunków gazowych Rosji z Unią Europejską i Polską

STRESZCZENIE. W artykule opisano geograficzne rozmieszczenie zasobów gazu ziemnego, wielkości wydobycia w poszczególnych regionach i krajach wraz z okresami wystarczalności, wielkości obecnego i prognozowanego zużycia gazu ziemnego. Przedmiotem szczegółowej analizy stała się sytuacja gazowa Europy-34 (34 kraje Europy) oraz Unii Europejskiej (EU-27). Porównano prognozy zapotrzebowania na gaz wykonane przez różne organizacje i instytucje (International Energy Agency – IEA, International Gas Union – IGU, European Commission – EC), estymację zasobów, oraz wielkości importu gazu do EU-34 do roku 2030, z wszystkich kierunków (Federacja Rosyjska, Norwegia, Afryka, Bliski i Środkowy Wschód). Na tle zasobów i możliwości dostaw gazu do UE (wystarczalność własna tylko około 15 lat), określono potencjał Federacji Rosyjskiej (wystarczalność ponad 70–80 lat) jawiącej się jako państwo o największych zasobach gazu (w Zachodniej Syberii i na Morzu Barentsa). Import z Rosji będzie wzrastał i będzie najwyższy spośród innych dostaw (w 2030 r. – ponad 207–220 mld m³/rok, 30% importu). Rosyjskie gazociągi magistralne Nord Stream i Blue Stream z bardzo wysokim prawdopodobieństwem zostaną skonstruowane i wprowadzone do eksploatacji w latach 2013–2015, i łącznie będą w stanie dostarczać do Europy około 100 mld m³/rok. Scharakteryzowano również konkurencyjne projekty: gazociągi Nabucco i White Stream. Zarysowano gazowe prognozy dla Polski do 2030 r. i wnioski wynikające z sytuacji Unii Europejskiej. Zwrócono uwagę na rozbieżności w prognozach zarówno dla UE, jak i Polski, w niektórych przypadkach dość znaczne.

SŁOWA KLUCZOWE: zasoby gazu ziemnego, handel gazem ziemnym, stosunki Federacja Rosyjska–Unia Europejska, gazociągi Nord Stream, Blue Stream, Nabucco, White Stream, prognozy gazu ziemnego